

Otogargara

Yılmaz Erdoğan

1. PERDE

(İnsanlar otagarda koşuşturmaktadır. Bir öpü ortalığı temizler.)

Anons: Din dan don. Saat 07.00’da hareket edecek otobüslerin sayın kaptanları lütfen peronu terk edin.

Simsar Osman: Merhabayın ey ahali! Ben deniz Simsar Osman, otogarın yerlisiyim ben. Yani otogarlıyım anlayacağınız. Şimdi otogarlı ne demek?

Abbas: Ne demek?

S.Osman: Oğlum otogarlı demek Türkiyeli demek zira Türkiye’nin alayı her gün burada. Mesela ben deniz hiç görmedim Adana’yı, yüz metreden tanırım Adanalıyı. Katiyen bilmem Rize’yi lakin yürüyüşünden tanırım Rezeliyi.

İsmail: Sen hiç hayatında şoförlük yaptın mı?

S.Osman: Yaptım tabi ne zannettin. Biz anadan doğma simsar değiliz ki. Gerçi simsarında kralıyız, ayrı mevzu. Mesela ben yolcunun gelişinden anlarım nereye gideceğini.

Abbas: Yok daha neler.

S.Osman: Vallahi Abbas. (Bu arada otogara bir yolcu gelir.) Bak, şu adam var ya kesinkes İzmit yolcusu.

Abbas: Nereden anladın?

S.Osman: Oğlum bak klasik bir İzmit yolcusu. Bak dökük saçlar, bıyıkta kurumuş pişmaniye izleri ve vücutta kesik bir körfez kokusu, biraz kokar bu.

Abbas: Var mısın iddiasına? Bir yirmiliğine.

İsmail: Ben de varım.

Ali: Ben de.

Abbas: Tamam, sizin yerinize de veriyorum.

S.Osman: Bak alırım parayı ha ona göre.

Diğerleri: Tamam.

S.Osman: Bitti iş seyredin. (Yolcunun yanına gider, omzuna vurarak) İzmit'e değil mi kardeş?

Yolcu: Hayır kardeş.

Diğerleri: (Alaycı bir ifadeyle Osman'a gülerler.)

S.Osman: Hop hop hop bir saniye bir saniye, Nereye peki?

Yolcu: Sanane.

S.Osman: Hayır İzmit'e gidiyorsan haybeye birbirimize vücut çalımını atmayalım. Samimi olalım, İzmit'e varalım, sağda müsait bir yerde inelim.

Yolcu: Çok güzel; ama ben İzmit'e gitmiyorum.

S.Osman: Vallahi hayret, aşırı derecede İzmit'e gider bir halin var. Niye gidiyorsun İzmit'e abi? Hayırdır.

Yolcu: Hey Allah'ım sen sabır ver Yarabbi!

S.Osman: Bir dakika sayın ağabeycim. Rica edeceğim din işlerini devlet işlerine karıştırmayalım. Sen şimdi bu esnada Allah'la niye konuşuyorsun? Bu mesele ben, sen, firmamız, Kara Yolları Genel Müdürlüğü, İzmit Beldesi, Abbas, İsmail

arasında bir mesele. İzmit'in içine mi, civar köylerine mi? Onu söyle?

Yolcu: Allah Allah Allah Allah...

S.Osman: Ne oluyor abi öyle devamlı Allah Allah Allah?
Ne iş yapıyorsun sen? Yeniçeri misin?

Yolcu: Kardeşim sen manyak mısın? (Bağırarak) Ben İzmit'e git-mi-yorum.

S.Osman: Canım ona bakarsan ben de gitmiyorum; ama ben İzmit'e gitmiyorum diye bağırıyor muyum sana?

Yolcu: Ya git başımdan Allah'ını seversen ya.(Osman'dan uzaklaşır.)

S.Osman: Kızma ağabeycim kızma, nereyi istersen oraya göndeririz. Peki, Boyabat'a gönderelim.

Yolcu: Ya şimdi Boyabat'a niye gidiyorum kardeşim?

S.Osman: Resmi sonuçları öğreneceksin abi ya. Her seçimde bize resmi olmayan sonuçları söylüyorlar. Şu resmi olanı bir öğren ya.

Yolcu: Boyabat'a gitmiyorum kardeşim gitmiyorum.

S.Osman: Bak bak bu bana beşinci kardeşim deyişin Şimdi itiraf et, senin de kanın kaynadı bana ha. Madem öyle seni Şerefli Koçhisar'a gönderelim haydi.

Yolcu: Gitmiyorum ben, oraya da gitmiyorum.

S.Osman: Gaziantep

Yolcu: Gitmiyorum

S.Osman:Kahramanmaraş

Yolcu: Gitmiyorum

S.Osman:Girişken Çorum.Peki, Borisya Dortmund, şanlı Dortmund.

Yolcu: Sen manyak mısın kardeşim?

S.Osman: Bak yine kardeşim dedi. Vallahi dedi

Abbas: (Eliyle göstererek) Altı etti sevgili abicğim.

S.Osman: Yıllardır hep içime attım; ama artık itiraf etmek zorundayım. Ben de seni seviyorum abi. Onun için seni Doğu

Beyazıt'a gönderelim, bak bakalım Ağrı dağı yerinde mi?

Yalnız yerinde değilse mutlaka haberimiz olsun.

Yolcu: Yav kardeşim.

S.Osman: Ağabeylerin en güzeli.

Yolcu:(Ağzını tutar)Niye ben senin istediğin yerlere gidiyorum? Niye beni abuk sabuk yerlere tayin ediyorsun?

Osman: Aslında haklısın tabi,yani kimsenin seni istemediğin bir yere göndermeye hakkı yok.

Yolcu: Eyvallah.

Osman: Ama üzülme, Ereğli'ye varır varmaz bunların hepsini unutacaksın.(Yolcunun çantasını diğerlerine fırlatır.)

Yolcu: Ne Ereğli'si ya. Atma ya atma kardeşim bir dakika atma ya Allah'ını seversen kırılacak şeyler var.

Osman: Yahu tamam. Ereğli'yi istemiyorsan mesele değil, bir sürü Ereğsiz yerimiz var, onlardan birine git.Hadi Kayseri'ye git.Orası Ereğsizdir.

Yolcu: Yav kardeşim ben nereye gideceğime karar vermeden çantamı alıp da otogara gelmiş değilim ki.Nasıl olsa sapık simsarin birisi beni uygun bulduğu bir yere gönderir diye çıkmadım ki evden.Yav bak ben günler öncesinden programımı yaptım, çantamı hazırladım. Ben şeye gidiyorum.

Abbas:Nereye?

Yolcu:Ya hani Ankara'ya giderken sağ tarafta çam ormanları, sol tarafta(susar,unutmuştur.) Nereye gidiyordum ben? Lanet olsun ver İzmit'e bir bilet(Para uzatır).

Osman: (Parayı alıp alnına sürer. Başarmış olmanın gururuyla) Abbas, İsmail, Ali gördünüz mü? Paralarınızı çatır çatır yerim, hiç şüpheniz olmasın. Hemen ağabeyime bir İzmit bileti veriyoruz, madem bu kadar çok istiyor. Yalnız abi İzmit'e hiç yerimiz kalmamış.

Yolcu: Hadi ya(Seyirciye dönerek)Ya çok da işim vardı be.

Abbas: Napalım?

Osman: Ha buldum buldum. Yırttın abi yırttın.

Yolcu: Sağol anam.

Osman: Seni Dazkırı'ya gönderiyoruz. Afyon Dazkırı.

Yolcu: Napıcam ben Dazkırıda yav.

Osman: Düşündüğün şeye bak dazkıracaksın.

Perde kapanır.

2. PERDE

Yolcu2: Bakar mısınız? Diyarbakır'a bir bilet istiyorum.

Osman: Hemen veriyorum Diyarbakır'a.

Yolcu2:Gidiş dönüş.

Osman: Bak işte o olmadı.

Yolcu2:Niye? Yer mi yok?

Osman:.Yok canım yer çok da Diyarbakır'a gidiş dönüş veremiyoruz.

Yolcu2: Neden?

Osman: Valla bizim firmayla gidenin pek dönme şansı yok.Şimdi gerçekçi olmak lazım.Bizim kaptanlardan hiç biri daha Diyarbakır'ı göremedi.Yalnız Konya'yı gören bir

ağabeyimiz vardı.Ölmeden önce devamlı düz düz diyordu.Oraya vereyim aktarma yaparsın.

Yolcu2:Yok ben tirenle gideyim (Dedikten sonra kaçmaya başlar,simsarlar onu kovalar).

Osman: Şışt nereye?(Bu arada garaja iki kişi girer.)

1.Adam: Şimdi hallederim bir dakika.Canım bir dakika bakar mısın?

Osman: (Bir süre adama boş boş baktıktan sonra) Baba bir dakika doldu daha bakacak mıyım?

1.Adam:Ben var ya şu otobüsün 15 nolu koltuğunun sahibiyim.

Osman: İnanmıyorum, yani sen gerçekten o musun? Biz de senelerdir şu 15 nolu koltuğun sahibi gelse de bi tanışsak diyorduk. Sen 15 nolu koltuğun sahibiyisen bundan bize ne. Kim bu?

1.Adam: Canım şu arkadaş var ya, bu da 15 nolu koltuğun sahibi de.

2.Adam: (Saf bir tavırla) Hı hı hı hı hı

Osman: Ha desene bunlar ortak. Sen mi sattın aynı yeri bunlara?

Abbas: Evet.

Osman: Tüh hayvan. Çık dışarı, her seferinde aynı şeyi yapıyorsun be.

1. ve 2. Adamlar: Işşş(karete yapma pozisyonu alırlar)

Osman: Hepiniz kaçmayın. Işşş ben de Osman memnun oldum. Eğer başka bir şey yoksa ben ...

1.Adam: Daha ne olsun keçi. İkimize de aynı koltuğu satmışsın.Biz arkadaşla bir süre birbirimizi yıprattık.

Sonradan bu arkadaşın aklına aniden bir şey geldi.

2.Adam: Hı hı hı hı hı hı.

Osman: Yani bu arkadaşın aklına bir şey geliyor mu?

1.Adam: Arkadaş bana dedi ki, Abi dedi, biz niye birbirimizi yıpratıyoruz? En iyisi dedi, bize bu bileti satan arkadaşını bir güzel dövelim dedi.

Osman: Yani bu uzun cümleyi bu mu kurdu? Aman be ağabeycim bu kadarcık şeyi mesele yapmayın ayıptır ya kardeş kardeş oturun ne var.

2.Adam: Aynı koltuğa mı?

Osman: Tabi. Şimdi farz edin ki ikiniz koalisyon ortağısınız bir koltuğu paylaşıyorsunuz bitti gitti işte.

1.Adam: Ne yani şimdi İstanbul'dan Erzurum'a kadar kucak kucağa mı oturacağız?

Osman: Aynen öyle ağabeycim.

Perde kapanır.

3. PERDE

(Garaja bir otobüs gelir)

Anons: Din dan don! Ankara'dan Öz Hakiki Koç Turizm sayın kaptanı lütfen yolcularınızı indirdikten sonra peronu terk eder misiniz?

(Otobüsün muavini bir yolcuyu ite kaka sahneye getirir.)

Yolcu: Ne itiyorsun be ne itiyorsun?

Muavin: Doğru itmek yetmez kurşuna dirmek lazım seni. Ankara'dan İstanbul'a kadar mahvettin milleti. Son durağa geldik senin ayak kokun yüzünden yolcular hala baygın yatıyor.

Yolcu: Ben bunu kesinlikle reddederim. Benim ayaklarım asla kokmaz.

Muavin: Sen ne diyorsun kardeşim be. İçinden geçtiğimiz bazı illerde mesele oldu senin ayakların. Bolu'da il encümeni olağanüstü toplandı. Ayak ayak değil haliç kolektörü mübarek.

Yolcu: Ben bunu kesinlikle reddederim .Benim ayaklarım hayatta kokmaz.

Muavin: Doğru Hayatta olsalardı kokmazlardı. Bunlar çoktan ölmüş. Sakın bir daha bizim şirketin önünden geçme. Sayın yolcular sizlerde inebilirsiniz.(Otobüsün yolcular öksüre öksüre otobüsten dışarı çıkarlar.)

Perde Kapanır

Mükü: Öhö öhö Allah cezanı versin bu ne. Gel gel şuraya iki laf edelim gel.Kadıncağz kocasının üstünde kadın giysisi görünce iş anlaşıldı. Sırf o karışıklıkta yanlış giysileri giymişler anlayacağın. Ay kadın mahkemeye başvurunca hakim onları o kadar hızlı boşadı ki daktilocu kız yazmaya yetişemedi. Ama bence kadın yerden göğre kadar haklıydı.

Orhan: Anlıyorum.

Mükü: E bu yerden göğre haklı, lafı da bir tuhaf. Haklılığın metraжі mı olur ayol.”Kusura bakmayın ama beyefendi sizden 15 cm daha haklı”.

Orhan: Kusura bakmayın hanım efendi ama tam 9 saattir durmadan konuşuyorsunuz. Bir sohbet girişimini işkenceye dönüştürdünüz. Mola yerinde bile sizden kurtulabilmek için tuvalete sığındım, erkekler tuvaletine bile geldiniz. Orada da titizlikle ilgili üç anınızı anlattınız. Bakın yolculuk bitti lütfen kesin artı, iyi günler.

Mükü: Sen hiç Almanya ‘da bulundun mu? Bak orada insanlar tuvalete musluk bile koymamış. Geçen sene orada bir hafta kaldım,tam üç hafta kaşındım.

Orhan: Yaa iyi de bundan bana ne.

Mükü: Niye sen tuvalete gitmez misin? Bu kadar titiz olma hayatım.Titiz olmak iyidir ama fazla abartmamak lazım.Bak benim senin gibi bir arkadaşım vardı,kocasını 15 dakikada bir sabunla yıkardı.

Orhan: Eee.

Mükü: Eeesi arkadaşları adama Hacı Şakir diyorlardı.

Orhan: Allah'ım nerede kaldı bu servis?

Mükü: Aslında senle sohbet etmek iyi hoş da benim aklım hep bizim torunda. Büyük kızın oğlu Berkecan okumuyor, haylaz ama içinde yoksa okusun diye ailece elimizden geleni yaptık. Kaç defa kulağını çektik. Her defasında gidip yerine protez kulak taktık. Sonra babası belki her gün kafasını yarımşar saat su dolu küvetin içinde tuttu, ama nafile ne yaptıysak okumuyor. Sen şimdi diyeceksin okuyacak ta ne olacak ee o da doğru. Bak mesela benim yeğenim var Tuğçecan. 5 senedir Sümeroloji bölümünü bitirdi. Şimdi gitti Sümerbankta Nazilli basması satıyor.

Orhan: Hey Allah'ım bu servis gelmezse bu kadın beni konuşarak öldürecek.

Mükü: Pardon delikanlı duyamadım.

Orhan: Yok bir şey hanımefendi siz bir cinayete sohbet süsü veriyorsunuz ya ondan bahsediyorum. Hatta gazete haberini görür gibiyim. Otogarda bir kadın genç adamı konuşarak öldürdü. Yapılan otopsi sonucu adamın vücudunun çeşitli yerlerinden kadına ait cümleler çıktı. Tuğçecan, Berkecan.

Mükü: Tuğçecan dedin de aklıma bir şey geldi.

Orhan: Yalan söylemeyin hanımefendi sizin aklınıza bir şey gelmesi için benim bir şey söylemem gerekmiyor. İşe bak be demek ki kadınlarda da belli bir yaştan sonra çene prostatı başlıyor.

Mükü: Prostat tabi hey gidi Koca Nezihi hey!

Orhan: Ya kim bu Koca Nezihi şimdi?

Mükü: Kocam. Kocam olduğu için biz ona Koca Nezihi derdik. Ne derdi biliyor musun rahmetli?"Hanım derdi.

Türkçe de laf lafı açıyor ya bizim evliliğimizin de en büyük problemi bu. Ne demek istediğini hala anlayamadım.

Orhan: Ben anladım.

Mükü: Aa dur dur. Sormayı unuttum. Sen evli misin? Sus evlisin hayatım belli. Ne diyeyim Allah bir yastıkta kocatsın.

Orhan: Evli değilim hanımefendim ama bu sohbetten sağ olarak kurtulabilirsem sevgilime bu konuyu açmayı düşünüyorum.

Mükü: Benim ufak ve salak kızım de senin gibi düşünüyor. Üçümüz birlikte yaşarız anneciğim diyor. Hey Allah yazdıysa bozsun. Aslında evlilik güzel bir şey ama evlenen sen değilsen. Belki de ben şanssızım. Şimdi sen niye diye soracaksın.

Orhan: Niyee(tepkili).

Mükü: Evliliğimizde kocamla ben bir türlü anlaşılamadık da ondan.

Orhan: Hala konuşuyor, hala konuşuyor ölücüme be. Bir dakika neden ben sürekli kendi ölümümden söz ediyorum

ki. Hazır bir fırsat bulmuşken ben niye bir cinayet işlemiyorum.

Mükü: Efendim canım.

Orhan: Yok bir şey hanımefendi edebiyete kadar allahaısmarladık.

Mükü: Ha iyi günler hayatım.

Orhan: Yürüyerek giderim daha iyi be. Aa Sinem!

Sinem: Aa Orhan! Senin ne işin var burada?

Orhan: Güya sürpriz yapacaktım. Nereden bildin geleceğimi?

Sinem: A ben bir şey duymadım. Ben annemi...Mükü mükücüğüm hoş geldin.

Mükü: Canım hoş bulduk.

Sinem: Kusura bakma biraz geciktim.

Mükü: Zıyanı yok güzelim. Bak bende seni beklerken bu beyefendiyi dinliyordum.

Orhan: Dinliyor muydun?

Muavin: Gümüşhane,Gümüşhane,Gümüşhane'ye 5 dakika sonra hareket 5dakka sonra Gümüşhane'ye hareket.

Yolcu Kardeşim ne zaman kalkacak bu otobüs?

Muavin: Kaptan geldiği zaman

Yolcu: Ne zaman gelecek kaptan?

Muavin: Otobüsün kalkış saatinde.

Yolcu: Ne zaman kalkacak otobüs?

Muavin: Kaptan'ın gelişiyle otobüsün kalkışı aynı ana denk geldiği zaman.

Yolcu: Tam 3saattir 5 dakika sonra harekât diye bağıırıyorsun. Bunun manası ne?

Muavin: Tamam ablacım değiştiririz. Haydi, kaptan geldikten 5 dakika sonra hareket, Kaptan geldikten 5 dakika sonra hareket.

(Otogardaki telefon alar. Telefonu Osman açar.)

Osman: Alo Haşmet sen misin? Nerede kaldı otobüs?

Ne! Otobüs kaza mı yaptı? Daha sigortasını yaptırmamıştık.

Peki, otobüsün durumu nasıl?

Direksiyonu mu arıyorsun?

Ne yapacağız arabanın sigortasını yaptırmamıştık.

Patron hepimizin adresini isteyecek

Yok, adrese bir şey yapmayacak. Korkma oğlum direk sana yapacak. Ağzını burnunu kıracak.

Haşmet senin kodun kaç?

Patron daha çabuk gitsin diye.

Peki yolculara bir şey oldu mu?

Ne demek bilmiyorum.(kızgın)

Bakmadın mı? Peki, telefonu nereden aldın?

(telefonu, mikrofonu kapatır. Seyirciye döner.)

Adama bak. Birinin cebinden jeton almış. O ağır yaralıydı diyor.

Haşmet sen nasılsın? Ağır yaralı mısın?

Ne güzel ne güzel.

Haşmet bak ne diyeceğim: Sakın ölmeden gelme.(Telefonu kapatır.)

(Dışardan patronun sesi gelir.

Patron: Osman Osman

Osman: Buyur patron.

Patron: Nerede kaldı bizim araba?

Osman: Bizim araba şeyde kalmış. Az önce bir muavin telefon etti.Araba Bolu dağında kalmış.

Patron: Ha... Bolu Dağı Dinlenme tesislerinde mi?(Telefonu açmaya gider)

Osman: Yok, biraz aşağısında

Patron: Nasıl aşağısında?

Osman: Uçuruma doğru aşağısında...

Patron: (Gölerek)Oraya nasıl inecekler?Oraya yol yok ki!

Heh

Osman: (O da gülerek) Yoldan inmemişler ki heh.

Patron: Nasıl yani?

Osman: Yani şöyle ki...Patron bizim araba var ya sizlere şarampol...

Patron: (Patron önce anlamaz)Ne! Araba kaza mı yaptı! Bu arabanın sigortası... Neskafeler, çokoprensler...Ahh hostes Leyla.(ağlamaklı)

Osman: Patron sakin ol. Bak mantıklı bir cümle kuramıyorsun; ama aklına güzel bir şey gelince rahatlayacaksın.

Patron: Ben sizi ne yapayım.

Osman: Bak yüzüne renk geldi. Görebilsen.

Patron: Nasıl olmuş kaza? Hasar çok mu?

Osman: Valla bilmiyorum ama sende de kabahat var patron.

Patron: Ne kabahati ? Ne kabahati be!

Osman: Tabii abi firmanın adını MUSALLAT TURİZM koyarsan kaza olur.

Patron: (Sinirlidir) Bana bu firmada kaç kişi çalışıyorsa topunun adresini getir.

Osman: Ben bunu tahmin ettiğim için adresler hazır. Şey ama bir tek benimkini bulamıyoruz.

Kaza Senaryosu

Müfit: Rezzan, Rezzan kızım kalk kaza yaptık!

Rezzan: Müslüm söyleme, söyleme Müslüm.

Müfit: Rezzan kalksana kaza yaptık. Rezzan!

Rezzan: Müfit sen misin? Ya şu şoföre söyle de teybi kapatsın.

Müfit: Kalk! Kaza yaptık.

Rezzan: Niye kendimiz yaptık canım? Hazır alsaydık.

Müfit: Rezzan kızım kalk kaza yaptık.

Rezzan: Üff! Ya tam rüyamda Müslüm Gürses'i
görüyordum. Ne! Kaza mı yaptık? Öldük mü?

Müfit: Vallaha bizde bir şey yok; ama Resul amca ölmüş
galiba.

Rezzan: Resul amca mı ölmüş

Müfit: Evet.

Rezzan: Çak o zaman.

Müfit: Çak.

Rezzan: Evet.

Müfit: Yırttık hayatım yırttık! Artık bütün miras bizim.

Rezzan: İnanamıyorum Müfit inanamıyorum. Yani bitti
artık ayda bir kalkıp Erzincan'dan İstanbul'a gelmeler, Resul
amcayı tuvalete götürmeler ve bu işlemler sırasında yanında
bulunmalar hepsi bitti.

Müfit: Evet hayatım hepsi bitti; artık har vurup harman savurabileceğiz.

Rezzan: Müfit!

Müfit: Söyle canım.

Rezzan: Bütün miras bizim mi?

Müfit: Evet.

Rezzan: Artık istediğimiz kadar para harcayabileceğiz.

Güle güle Resul amca güle güle.

Mualla: Aa kocam yok, evet kocam yok..Yaşasın hemen Sedat'ı arayıp aramızdaki engelin ortadan kalktığını söyleyebilirim. Cep telefonu olan var mı?

Tevfik: Mualla!

Mualla: Telefon kalsın.

Tevfik: Mualla kaza yaptık değil mi?

Mualla: Evet.

Tevfik: Ben biliyordum zaten o şoför olacak hıyar o kadar hızlı gidiyordu ki bir saniye uyumadığım halde hiç bir yeri tam manasıyla göremedim.

Rezzan: şoför hakkında ileri geri konuşmayın. Biz ona minnettarız.

Mualla: Biz de olacaktık kısmet değilmiş.

Suna: Ayy, ayy ne oluyor? Geldik mi? Allah Allah bu şirket insanları böyle mi indiriyor canım? Ayy!

Rezzan: Evet hanımefendi kaza mahalline geldik. Zaten biletinize bakacak olursanız kalkış yeri Erzincan varış yeri kaza mahalli.

Suna: Ne yani kaza mı yaptık? Allah kahretsin.(Rezzan’a koşar) Yarın düğünümüz vardı.

Rezzan: Kızınız mı evleniyor?

Suna: Hayır canım ben evleniyorum. şansa bak, sen gel otuz yıl uğraştıktan sonra bir koca bul, düğün arifesinde kaza olsun.

Rezzan: Şuradan bir telefon edin müstakbel eşinize.

Suna: Edemem.

Rezzan: Niye?

Suna: Duymuyor ki...İşin kötüsü duymadığını kabul etmiyor. Yıllardır kendisini arayan herkesi telefon sapığı sanıyor. Şimdi arasam beni telefon sapığı sanacak ve küfür edecek.

Rezzan: Onların duyanları da vardı, onlardan alıverseydiniz.(Suna'yı taklit eder.) Gerçi seni duyan ne yapsın.

Suna: Bana bir şey mi söylediniz?

Rezzan: Yok, yok kocam yanımda ona söylüyordum.

Tevfik: Yahu arkadaşlar burada böyle duracak mıyız? Bizi bu hale getiren şoförden hesap sormayacak mıyız?(Kalkar.)
Dağ başını duman almasını mı bekleyeceğiz? Ya yürüyelim arkadaşlar!

Hepsi: Vallaha doğru söyledin.(İçeri muavin koşarak gelir. Elinde megafon vardır.)

Muavin: Sayın yolcular! Sayın yolcular!(Suna muavine koşar.)

Suna: İşte muavin geldi. Sana soruyorum muavin.

Muavin: Sus sayın yolcu!(Suna geri çekilir.)

Muavin: Sayın yolcular, otobüsümüz üç gün, üç gece kaza ve ilk yardım molası vermiştir. Çaylar şirketten değildir. Hepinize geçmiş olsun. Saygılar dilerim.(Hepsi üstüne çullanır.)

Hepsi: Ne diyorsun? (Kargaşa yaşanır.)

Tevfik: Muavin nerede bu şoför?

Muavin: Buralardadır, ne yapacaksın?

Tevfik: Hiççç, kulağını kurutup saklamak istiyorum. Yahu hiç uyumasın diye onunla konuştum. (Karısına gider.) Hatta bir ara gözlerinin ne kadar güzel olduğundan bile bahsettim. Yine uyudu o alçak herif yine!

Muavin: Sen yine yalan söylüyorsun sen...Niye yalan söylüyorsun? Benim İsmet abim direksiyon başında katiyen uyumaz. Benim İsmet abim bu memleketin en iyi şoförlerindendir. Hatta o kadar iyidir ki geçen sene ismini bir köprüye verdiler... Köprü kabul etmedi.(İsmet emekleyerek içeri girer.)

Muavin: Ha İsmet abi geldi işte bak,bak bak bak bak maşallah maşallah dış kulvardan girdi İsmet abim. Vallaha herkes seni soruyor çok ayıp.

İsmet: (Abartarak)Haşmet hayırdır inşallah rüyamda direksiyon başında uyumuşum. Uyanınca bizim araba gidiyor, şarampole yuvarlanıyor. Yuvarlanınca ben güzel uykumdan uyanıyorum. Uyanınca! Hani rüyalar tersine çıkardı.

Suna: Allah kahretsin senin yüzünden evlenemiyorum.(İsmet'in yanına gider ve ona vurur.)

Tevfik: Can taşıyorsun pis herif direksiyon başında uyunur mu?

İsmet: Uyuduysam şarampole yuvarlanayım abi.

Hepsi: Öyle oldu zaten.

Tevfik: Uyumazmış. Uyumayacak adam otobüs hareket eder etmez teybe masal kaseti koyar mı?

İsmet: Fakat abi o benim hobim.

Rezzan: Niye solladın o taksiyi?

İsmet: Kim? Ben hayatta araba sollamam, bana ters.

Muavin: Evet İsmet abim hayatta araba solmaz.

Müfit: Yav bunlar bizimle dalga geçiyor arkadaşlar.

Tevfik: Benim bir önerim var arkadaşlar.

Muavin: Reddedilmiştir.

Tevfik: Şimdi şunları şuracıkta gebertip kaza süsü verelim.(Rezzan hemen atılır.)

Rezzan: Doğru, zaten süsümüzde hazır gebertelim. (Hepsi çullanır. Muavin ve İsmet geriye doğru kaçarlar. Oradan baş zebani ve iki melek gelir.)

Baş Zebani: Bir kere öncelikle hepinize hoş geldiniz demek istiyorum. Şunu unutmayın ki her faninin sonunda geleceği yer burası.

İsmet: Burası nere ulan?

Rezzan: Siz kimsiniz kardeşim?

Baş Zebani: Ben baş zebaniyim. Önceleri asistan zebani olarak işe başladım. Disiplinli çalışmam sayesinde bu mevkiye kadar geldim Allah’a şükür.

Rezzan: Ne yani biz şimdi öldük mü?

Baş Zebani: Bir hayli öldünüz efendim.Siz zaten millet olarak devamlı bunu yapıyorsunuz. Siz sadece kendi dünyanızın değil, öbür dünyanın da nüfusunu sürekli artırıyorsunuz.

Suna: Hapşu!

Baş Zebani: Sakın çok yaşa demeyin, bu şartlar altında salakça olur.(Melekler kitabı açarlar.)

Baş Zebani: Evet Suna Tekin!

Suna: Benim efendim.

Baş Zebani: Hanımefendi tebrik ederim siz cennete gidiyorsunuz. Dosyanız tertemiz, neredeyse hiçbir suçunuz yok. Yani sizi dünyaya nasıl gönderdiysek öyle geri alıyoruz. (Cennet tarafına geçer.) Böyle buyurun.

Baş Zebani: Mualla Düşer!

Mualla: Benim.

Baş Zebani: Siz cehenneme gidiyorsunuz.

Mualla: Cehenneme mi? Niye?

Baş Zebani: Hanımefendi kocanızı tam 67 kere aldatmışsınız.(Kızarak) Geçin şöyle.

Tevfik: Mualla çabuk buraya gel öldüreceğim seni

Baş Zebani: Saçmalamayın beyefendi o zaten ölü. Siz de geyik Tevfik olmalısınız. Burada sizden öyle bahsediyor. Siz eş durumundan cennete gidiyorsunuz böyle buyurun.

Baş Zebani: Müfit, Rezzan Akbaş!

Müfit: Efendim.

Baş Zebani: Siz misiniz?

Rezzan: Siz zahmet etmeyin. Biz terimize geçelim.(Cehenneme geçerler.)

Baş Zebani: Aferin akıllı çocuklar sizi.

Baş Zebani: Gelelim size.

İsmet: Bizde mi?

Muavin: Cehenneme.

Baş Zebani: Hayır hayır ne münasebet. Yüce Rabbim sizin için cehennemin dibini uygun gördü.(Geriye dönerek)
Geliyorlar ateşi harlayın.

Resul: (Birden ayağa kalkar) Müfit, Rezzan neredesiniz yahu? Allah Allah bu çocuklar nereye gitti? (Aralarından geçip gider, herkes ona bakar.)

Müfit: Ölmemiş. Gel Resul amca gel.

Rezzan: Yahu bir dakika ya, Resul amca ne olacak?

Baş Zebani: Kim Resul mü? Resulü, Resulü,
Resulü...Bizde öyle bir kayıt yok hanımefendi.(Melek
gösterir.) Ha o 2047’de ölecek.

(PERDE KAPANIR.)

TABLO 2

(Oyuncular hep beraber şarkı söyler.)

Şarkı Sözleri

Herkes herkese bir şey satar.

Herkes herkesten bir şey alır.

Herkes herkese bir borç takar.

İstanbul herkesten alacaklıdır.

Dişinden tırnağından artırarak,

Parasını verdiği düdüğü alamazsın.

Rüşvetini muntazam yedirmeden

Islık bile, ıslık bile çalamazsın.

Otogarda satıcıların bağırtiları,

Ekmek uğruna çatlayan gırtlaklar.

Ne alırsan 10 lira hayatlar,

Ekmek aslanın ağzında hayatlar.

Herkes herkese bir Şey satar.

Herkes herkesten bir Şey alır.

Herkes herkese rüŐvet takar.

İstanbul herkesten ağlamaklıdır.

İstanbul herkesten ağlamaklıdır.

İstanbul herkesten ağlamaklıdır.

PERDE 1

Anons: Dikkat dikkat! Otogar mahallinde satış yapmak yasaktır. Tekrar ediyorum:

Dikkat dikkat! Otogar mahallinde satış yapmak yasaktır.

Çiğ Köfteci: Çiğ köfteci geldi. Çiğ köfteci geldi.Çiğ köfte.

Vallahi bu çiğ köfteyi Urfa’da yapıyem, akşam otobüsle geliyem İstanbul’da satiyem. Bizimki Tatlıses Turizm İstanbul hizmetidir. Çiğ köfte.

Müşteri: Hemşo!

Çiğ Köfteci: Buyur agam

Müşteri: Ver hele bir tane.

Çiğ Köfteci: Ağam buyur vallahi çok tatlı buyur ağam.

Eyvallah ağam. (Uzaklaşır, başka birisine) Ağam size de çiğ köfte veriyim, çok taze.

Müşteri: Uyy yandım anam! Ula bu çiğ köfte değil, dinamit bu be.

Sucu: Sucu geldi. Çiğ köfteden yananlara acil yardım, insani yardım. (Müşteri eliyle su istediğini işaret eder.) buyur abi.

Çiğ Köfteci: Oğlum size demedim mi ortak çalışırsak yırtarız.

Sucu: Ortak.

Çiğ Köfteci: Çiğ köfte.

(Sahneye bakımlı, kibar bir kadın gelir.)

Kadın: Şey affedersiniz beyefendi 20 nolu peron bu tarafta mı?

Müşteri: Vıyy! Şimdi sen bana 20 noli peronu sorayısun. Ben de sana deyeceğum ki “Ha gitceksin oraya deyecasun ki: Bunun yani ne yani? O yani, bu yani, şu yani, yıldırım yedi yani elindeki çantanin ben olayım hamalı.”

Kadın: He!

Müşteri: Zızzzt Çayeli.

(Müşteri sahneden çıkarken başka bir adam sahneye girer.)

Kadın: Bakar mısınız? Bakar mısınız? 20 nolu peronu arıyorum ben. Biliyor musunuz neresi?

1.Adam: Neee?

Kadın: 20 nolu peron dedim. Ne tarafta biliyor musunuz?

1.Adam: Haa gel bakayım be yav ben sana gösteririm. Gel böyle gel gel gel gel. Ele ...gör gör gör gör.

Kadın: He!

1.Adam: gör gör ha gör gör gör...Gidiyorsun duvarın arkasına gidiyorsun. Bakıyorsun karşıya yazıyor orada Hakiki Koç onun yan değil, onun yan değil, onun yani(biraz bekler) daha değil onun yani... yahut da onun yani da beklim onun yani.

Kadın: he!

1.Adam: Zızzzt Ayranboli be sen du oovvv. (sahnedən çıkar.)

Kadın: Bir türlü anlaşılamıyoruz. Hadiseye dışardan bakıldığında ...

(2. adam sözünü keserek sahneye girer.)

2.Adam: Baci bavuli daşıyım mı? Gideceğin yere kadar götüreyim mi?

Kadın: Efendim!

2.Adam: Bavuli diyorum bavuli. Vurayım şöyle sırtıma, aşayım caddeleri, dağları, üst geçitleri.

Kadın: Yok kardeşim teşekkür ederim. Alabilir miyim çantamı?

2.Adam: Me.

Kadın: Şey ben 20 nolu peronu arıyorum.

2.Adam: 20 noli

Kadın: 20 noli

2.Adam: Sen şimdi gidecaksın Kamil Koç tarafına, gettin mi?

Kadın: E hayır gitmedim

2.Adam: Ee gett. Orda hele bir dükkan var, sucuklu tost ve İnegöl burger satılıyor gördün mü?

Kadın: Hayır görmedim.

2.Adam: Ee gör. Onu geçirsın karşına doğru böyle uzun uzun bakısın. Varan, Ulusoy, Gazanfer Bilge aha işte ordadır.

Hadi yolun açık olsun. Alah işini rast getirsin.(Uzaklaşırken birden dönerek) şimdi.....

Kadın: Hı!

2.Adam: Zızzt Muş Malazgirt.

Kadın: Çıldıracağım Allah'ım buralarda Türkçe bilen kimse yok mu? Ha yoksa olay Macaristan'da geçiyor da benim mi haberim yok?

(Sahneye kibar ve şık bir beyefendi girer.)

3.Adam: Hanımefendi yardımcı olabilir miyim?

Kadın: Allah'ım bu ses, bu ses. Siz Türkçe biliyorsunuz. Sorum çok basit beyefendi 20 nolu peron nerede?

3.Adam: Yaklaşık 50 metre ileride sağda.(Parmağını sallar.)

Kadın: Teşekkür ederim. Yardımcı olduğunuz için gerçekten teşekkür ederim.

3.Adam: Reca ederim.

Kadın: Oldu. Ben tutmayayım sizi, iyi günler.

3.Adam: İyi günler.

Kadın: (Kadın uzaklaşırken birden dönerek) Şey affedersiniz. Pardon rahatsız ediyorum. Siz nerelisiniz?

3.Adam: Ben Fransızım efendim. Aa burada çalışıyorum. Türkçe'yi sonradan öğrendim.

Kadın: Aa!!

3.Adam: Aa size şöyle açıklayayım: “Zızzt Şanzalize.”
(Beraber sahneden çıkarlar.)

PERDE 2

Kasetçi: Kasetçi geldi kasetçi. Haydi en son hit parçalar: Şikayetim var, onun arabası var, pantolonunu çok sevdim, söküklüklerini dike dike gideceksin.

Türkücü: (Koşarak sahneye gelir ve şarkı söylemeye başlar.) Maraş, Maraş, Maraş'ta diller uyar aman aman eeee eee...

Bu nasıl Mareş? Bu nasıl Mareş? Al kızın içinde can virem
kardeşeeeşşş. Maraş kalk gidelim euu euuu...,yoldaş kalk
gidelim ayyy..eu... Barabara barbar barabar ,barabara barbar
barabar

Gele gele gel gel barabar gele gele gel gel barabar.(Şarkı
biter, ayaklarını öne atarak) Abeyy nasılım?

Kasetçi: Sen mi?

Türkücü: Evet.

Kasetçi: Bence hastasın.

Türkücü: Abeyy çok özür dilerim siğе bir şey soracam.

Kasetçi: Sor.

Türkücü: Bu Un Kapanı Kaset Sanayi ve aniden menşur
olma piyasası nirde oluyor?

Kasetçi: Niye soruyorsun?

Türkücü: Herhalde dikkatini çekmiştir, sesim haddinden
fazla güzel.

Kasetçi: Eeee!

Türkücü: Eeesi menşur olcağam.

Kasetçi: Yok ya!

Türkücü: Vallahi ağabey, kesin kararlıyım. Aysel Gürel sözlerini yazacak. Düzenlemeleri, düzenleme Garon Mafyası yapacak. Bir de Sezen Aksu dokundu mu bitti gitti. Abeycim kasetin ismi hazır.

Kasetçi: Ne

Türkücü: Ben de Selahattin

Kasetçi: O ne öyle?

Türkücü: Eee Ben Deniz var ya?

Kasetçi: Eee

Türkücü: Ona karşılık Ben de Selahattin

Kasetçi: Bak oğlum öyle senin zannettiğin gibi birden meşhur olunmuyor. Ben de zamanında İstanbul'a türkücü olayım diye geldim. Ola ola otogarda kasetçi oldum.

Türkücü: Abeycim ben öyle türkücülük konusunda ısrarlı değilim ki. Yani bir şekilde menşur olayım fark etmez.

Kasetçi: Peki nasıl meşhur olacaksın, kolay mı?

Türkücü: Ee Türkiye’de menşur olmaktan kolay ne var?

Türkücü olamazsam hava durumu sunucusu olurum.

Olamazsam talk şovcu olurum. Olamazsam medyum olurum.

Olamazsam artist olurum. Onu da olamazsam manken olurum.

Zaten manken oldın mı her bir şey oluyorsun. Manken de olamadım mı ağabey? Prens olurum.

Kasetçi: Ne prensi?

Türkücü: Hani televizyonda var ya çiki ak saçlı prens.

Ağabey bak televizyonda çiki böyle söyli bak bak bak:”Alo kafadan koparttınız beni.”

PERDE 3 (GARAJ KARAKOLU)

(Otogar karakolu, bir masa ve sandalyeler . Sandalyelerin birinde komiser oturmaktadır.)

Komiser: Allah Allah, Allah Allah bu otogar karakolunda bir sene daha çalışırsam fittırıcım ha! Kadına önde yer

vermemişler, tutturmuş davacıyım diye. Neymiş? Şoförün yanında oturmazsa otobüs tutar, midesi bulanırmış. Kaprisli kadın.

Kadın: (Sesi dışardan duyulmaya başlar. Bağırarak.) Gel gel gel işte gel.

Komiser: Celal! Ne oluyor orada Celal?

Kadın: (Yanında birkaç adamla beraber içeri girer. Dolandırıcı olan adam komiserin yanına sandalyeye oturur.)Komiserim! İşte burada gel gel gel gel. Gel gel gel gel gel komserim davacıyım, komserim davacıyım. Bu herifler İstanbul'u görmeden bizi dolandırmaya kalktı. Allah aşkına bunların hepsine birden elektrik ver. İstersen birine ver elele tutuşsunlar.

Komiser: Ne diyorsun hanım sen? Vatandaşa hiç elektrik verilir mi? Sen şu meseleyi en başından anlat bakayım.

Kadın: Ta başından mı anlatayım.

Komiser: Ta en başından anlat.

Kadın: Dur bir soluklanayım. Şimdi komserim kocamla beraber ikimiz...Nerde benimki?

Celal Polis: Arkanda oturuyor. Bak orada.

Kadın: A bak kocam da burada. Kocamla beraber ikimiz köyümüzü terk edip İstanbul'a göçmeye karar verdik.

Komiser:A sizde mi?

Kadın: A biz de. Derken İstanbul'da otogarda indik. Aha bu adamların hepsi sırayla karşımıza çıktı. Mesela komserim şu iblisten başlayalım. (Adama doğru) Gel gel gel gel gel...Dur dur dur dur dur.

Komiser: Bu kim?

Kadın: İşte dedim ya: iblis

Lokantacı: Hayır efendim ben lokantacıyım.

Kadın: Sus bakayım sen.

Komiser: Ne yaptı?

Kadın: Anlatayım komserim. Şimdi otobüsten indik ya kocamla biz.

Komiser: He!

Kadın: Uzak yoldan geliyoruz, ikimizin de karnı aç.

Kocama dedim ki:” Kocacım gel şurda bir lokanta bulalım da iki lokma bir şeyler yiyelim.” dedim. Yok dedi yemeyelim.Yiyelim, yok yemeyelim.Yersin yemezsin, yersin yemezsin neyse orada biraz bocaladık, kavga ettik, sonunda karar verdik bunun lokantasından içeri girdik. İkişer tane lahmacun söyledik. Takriben iki saat sonra lahmacunlar geldi.

Lokantacı: Ben getirdim.

Kadın: He getirdi bu lahmacunları, buraya kadar bir şey yo. Maydanozları döşedim, limonu sıktım, dürdüm dürdüm tam yiyeceğim bir baktım masanın yanında bir kedi ağlıy.

Komiser: Kedi.

Kadın: (Kedi gibi) Hee. Tam yiyeceğim ağlıy. Yazıktır zavallı hayvan acıkmış her halde dedim. Emek emek hazırladığım lahmacunu kediye verdim. Kedi bu sefer dövüne dövüne ağlamaya başlamasın mı?

Komiser: Bacım, bize ne kedinin dramından. Sen şu meseleyi anlatsana artık.

Kadın: (C.Polis’e dönerek) Ne anlatsak da anlamıyı.

Celal Polis: Anlar anlar, komiser o. Devam et sen.

Komiser: Peki, niye ağlıyormuş kedü?

Kadın: İşte yavrısına ağlıyı hayvan.

Komiser: Niye ağlıyor yavrusuna?

Kadın: Ee komserim senin yavrını da lahmacun yapsalar sen de ağlarsın.

Komiser: Aa! Tüh!

Kadın: Aa bayılttı beni! Niye ağlıyı? Niye ağlıyı? E elli kere anlatıyız ya! Karşıma geçmiş “Niye ağlıyı? Niye ağlıyı? Diyor.

Lokantacı: Komserim siz bu kadına inanmayın. Bu kadın yalan söylüyor.

Kadın: Ne yalanı be ne yalanı lahmacunun bıyıkları vardı.

Komiser: Amanınnn!

Kadın: Komserim davacıyım. Bu herif kedi etinden lahmacun yapıp bize yedirmek suretiyle canımıza kastetti.

(Ayağını yere vurarak.) e e e e e e

Komiser: Tamam hanım tamam. Selami bu adamı nezarete at.

Selami: Baş üstüne komiserim.

Komiser: Lokantasından 35 tane lahmacun söyle.

Selami: Baş üstüne.

Lokantacı: Komserim yapmayın. Beni hapse atabilirsiniz; ama o lahmacunları yedirmeyin.

Komiser: Aa lütfen bu sefer benden.

Kadın: (Adamın arkasından) Hepsi bitecek o lahmacunların hepsi bitecek. Yoksa kediler arkandan ağlar. Yi de gel anam yi de gel.

Komiser: (Yanındaki dolandırıcı adamı süzerek) Kusura bakmayın beyefendi bekletiyoruz.

Dolandırıcı: Rica ederim işinize bakın rica ederim.

Komiser: Eeveet.

Kadın: Evet, gelelim sıradakine. Kim sıradaki? Gel gel.

Komiser: Bu kim?

Emanetçi: Ben emanetçiyim komiserim.

Kadın: Daha doğrusu emanete hıyanetçi komserim.

Komiser: Ne yaptı?

Kadın: Anlatacam komiserim. Şimdi kocamla ben beraber lokantaya gidecektik.

Komiser: Eeee!

Kadın: Eee!Elimizde de eşyalarımız var, bavıllarımız var bir sürü. Kocama dedim ki: “ Kocacım dedim. Gel şu bavılları, eşyaları bir emanetçi bulalım da teslim edelim.” dedim. Yok dedi teslim etmeyelim bak. Teslim edelim, yok etmeyelim. Edersin etmezsin, edersin etmezsin...

Komiser: (Kadının sözünü keser.) Bacı Allah'ını seversen biraz hızlı.

Kadın: Aaa kısacası kavgaya geldik. Aynen öyle bir de kavga ettik kocamınan. Sonradan karar verdik, bunun ora geldik, eşyaları teslim ettik. Lokantadan döndük geldik bir de baktık o da ne? Komserim eşyalarımızın yerinde yel bile esmiyor. Eşyalarımızın yerinde sanki buruşmuş bir hava var.

Komiser: Nerede eşyalar?

Emanetçi: Kendileri gelip aldılar komiserim.

Kadın: Emanetçinin en sapıklaştığı kısım da burası komserim. Şimdi bizim kendimizin aldığımız eşyamızdan kendimizin niye haberimiz yok.

Komiser: Çok doğru ha.

Kadın: Ben onu bilmem. Deminden beri onu diyim ben.

Komiser: Şimdi kendileriniz aldığı, kendi eşyalarından kendilerinin niye haberi yok?

Emanetçi: Onu kendilerine sormak lazım.

Komiser: Kendileri burada, bilmiyor işte kendileri.

Emanetçi: Demek ki kendileri geldiğinde kendilerinde değildiler ve sonra kendilerine geldiler. Bir baktılar kendilerinin kendi eşyaları yok.

Kadın: Niye canım bal gibi kendimizdeydik. Kendi eşyalarımızı, kendi ellerimizle teslim ettik, kendi elimizle geri alamadık.

Emanetçi: Hadi canım. Kendi eşyanı, kendi elinle teslim ediyon orada kendine...

Kadın: (Sözünü keserek ve bağırarak) Kendi kendine konuşup durma, çarparım, gebertirim bak.

Komiser: Tamam tamam. Tamam kes!

Kadın: Pis geçmiş karşıma konuşup duruyor bi de bak.

Komiser: Kes! Bundan sonra bu karakolun içinde kendi veya kendiniz lafı duyarsam alayınızı nezarete atarım. Selami!

Selami: Buyur komiserim.

Komiser: Bu adamı nezarete at.

Selami: Baş üstüne efendim.

Komiser: Ve kendisiyle yakinen ilgilen.

Selami: Baş üstüne efendim.

Komiser: Ha Selami kendisine gelince kendisiyle tekrar ilgilen. Evet...

Kadın: Evet, gelelim sıradakine. Nerde sıradaki?

Celal Polis: Ne sırası?

Kadın: Üç kişi diktiydim ya ben oraya.

Celal Polis: Ben iki kişi diktim oraya.

Kadın: Komserim bunlardan üç tane aldım geldim. Bu uzun polis birini kaybetmiş. Buna sor.

Komiser: Tamam bacım tamam. Karakolumuzun sana bir tane borcu olsun.

Kadın: Borcu harcı napacam ben. Uzunca, şişmanca, kısaca üç dene diktim oraya.

Komiser: Tamam şimdi hallederiz. Celal dışarıdan bir tane kap da gel.

Celal Polis: Baş üstüne.(Dışarı doğru yönelir.)

Komiser: (Gülerek) Gel buraya. Heee.

Kadın: (Kulağına fısıldayarak)Komserim yanında oturiyi.

Komiser: Bu beyefendi ne yaptı?

Kadın: Her şeyimizi çalan asıl bu beyefendi.

Dolandırıcı: İftira komiser bey, hayır!

Kadın: Yalan söyleme işte fıstık yeşilli herif. İşte bu herif otogarda benim kocamın yanına yanaştı. Benim kocama saati sordu. Kocam da buna söyledi. “Yok”, dedi.”Senin saatin bozuk”, dedi. “Ver onu ben tamir ettireyim.” dedi. Biz de bunu Müslüman zannettik verdik. Ne bileyim ateist olduğunu.

Dolandırıcı: Komiserim, bu hususta bir itirazım olacak. Bu ülkede din ve vicdan hürriyeti var. Ben son derece imanlı bir şahsiyetim efendim. Ben var ya ben 23 Nisan Bayramı’nda bile fitre ve zekât veririm. Bu kıymetli insanları Allah seni çarpsın ki ilk defa görüyorum.

Kadın: Aman! Ben böyle yalancı görmedim. Komserim yalan söylüyor. Önce saati çaldı, sonra cüzdanı çaldı. Sonra da bilezikleri çaldı.

Komiser: Doğru mu?

Kadın: (Ayağını yere vurarak) Evet, evet, evet.

Dolandırıcı: Hayır.

Komiser: Sen benle dalga mı geçiyorsun? Bu cüzdan ne?

Kadın: Benim cüzdanım komserim.

Komiser: Selami bu adamı nezaretin öyle kuytu bir köşesine at ki onu oradan ancak arkeologlar bulup çıkarsın.

Dolandırıcı: Komiserim ben bir daha buradan zor çıkarım değil mi?

Komiser: Ya öyle canım.

Dolandırıcı: O zaman buyurun cüzdanınızı.

Komiser: Selami!

Selami: Efendim.

Komiser: Üstüne beton dök. Yav bacım daha niye geliyorsunuz bu şehre? Anlata anlata dilimizde tüy bitti. Gördünüz işte şehrin gerçek yüzünü. Ayrıca da daha bir şey görmüş sayılmazsın, bunların hepsi küçük hırsız. Vallahi bunların öyleleri var ki adamın teninden ruhunu çalarlar, haberin bile olmaz ha!

Kadın: Bak bak bak bak...

Komiser: Hiçbir kuvvet de kolay kolay yakalayamaz onları.

Kadın: (Ağlamaklı) Bak bak bak bak...

Selami: Ne oldu niye ağlıyorsun?

Kadın: Komser beni azarlıyi.

Selami: Yok azarlamıyor azarlamıyor.

Kadın: Azarlıyo dedim.

Selami: Yok bir şey demedi komiser sana be.

Kadın: “Ne geliyosun sen? Ne diyosun?” diye azarlıyi beni.

Komiser: Yok bacım sana demedim, hadi siz şu parayı alın hemen memleketinize geri dönün.

Kadın: Ben senden para mara almam. Küstüm ben sana ne alacam.

Komiser: Al çocuğum al borcun olsun. Bir ara ödersin al hadi.

Kadın: İyi Allah razı olsun.

Kocası: şu işe bak be! İstanbul’a geldik otogardan yukarı çıkamadık.

Komiser: Vay koçum be! Bu dilsiz değil miydi ya?

Kadın: Komserim bu dilsiz değil, konuşmasını ben yasakladım. Zaten ne geliyorsa bunun yüzünden geliyor başımıza. Hiç birşeyden anlamaz bu. Bak şimdi senin verdiğin parayı gösterecem, onu da anlamayacak. Böyle bakacak. Bak bak . Bak Müslim komser bize para verdi. Neymiş? Bu para ha! Hadi beraber söyleyelim: “para” yürü yürü yürü hadi.

Celal Polis: Dışarı hadi dışarı.(Kovalar.)

Komiser: Selami bizim lokantanın lahmacunları nereden geliyor?

Selami: Bu şişmanın lokantasından geliyor.

Komiser: Pu(Tükürür gibi yapar.) Bize yapma bari.

Kadın: Koşarak içeriye girer) Komserim dışarıda bir adam var, senin biraz önce verdiğin parayı çaldı.

Dolandırıcı: İftira komiser bey.

PERDE 4

Adam: Biraz vakit var mı? Oturalım mı?

Kadın: Tamam.

Adam: Tıraş takımlarımı koydun mı?

Kadın: Hepsi tamam

Adam: İyi.

Kadın:İyi.Yine gidiyorsun ha?

Adam: Evet yine.

Kadın:Biraz da börek var valizde.

Adam:Kayınvalideciğimin böreği mi yoksa?

Kadın:Canım kadın sabaha kadar yufka açmış almasa mıydım yani?

Adam:Bir şet demedim canım, bir şey demedim. He he güzel yapıyor doğrusu. Hani diyorum ki birazcık da pişirse. Bizim kayınvalidenin börekleri daha çok develer için.

Kadın:Vedat!

Adam: Söyle canım.

Kadın:Bak aslında...

Adam:Mine , bırak söyleme, kalsıngözünü seveyim.

Kadın:Hayır, söyleyeceğim.Hiç olmazsa bu sefer.

Adam:Evet başladık yine. Evet Mine'cim bu sefer?

Kadın: Dayanamıyorum artık anlasana. Bir şehirde altı aydan fazla durmuyorsun, sürekli bir işte çalışmıyorsun.

Adam: Mine ben evlenmeden önce bunları sana söyledim. Benim ruhum böyle. Aynı yerde, aynı şeyleri yapmayı sevmiyorum.

Kadın:Evet, bu yüzden hayatımız otogarlarda, otobüslerde geçti. Sayende çocuğumuzun doğum yeri bile belli değil. Elazığ- Malatya arasında otobüste doğdu çocuk.

Adam:Bu yüzden adını Beydağ Turizm koyduk.

Kadın:Bu alay edilecek bir şey değil Sedat. Doğru dürüst bir şehir merkezinde doğmak çocuğumuzun hakkıydı değil mi?

Adam:Canım şimdi, Malatya il merkezinde doğsa ne olacaktı. Ayrıca otobüste doğdu diye nüfus cüzdanına 302 Mercedes yazdırmadık ki...

(Yan tarafa başka bir çift daha oturur.)

Adam2: Tıraş takımlarımı koydun mu?

Kadın: Haklısın bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı.

PERDE 5

Yaşlı kadın: İyi günler çocuğum.

Muavin: İyi günler efendim.

Yaşlı kadın: Elazığ otobüsü geldi mi acaba?

Muavin: Gelmedi efendim.

Yaşlı kadın: Peki, teşekkür ederim. İyi günler çocuğum.

Muavin: Buyurun.

Yaşlı kadın: Elazığ otobüsü geldi mi acaba?

Muavin: Gelmedi efendim.

Yaşlı kadın: Ne zaman geldi? Çok oldu mu?

Muavin: Gelmedi efendim. Gel-me-di aa!

Yaşlı kadın: Ben sizi rahatsız ediyorum galiba?

Muavin: Yoo, estağfirullah.

Yaşlı kadın: Aa! Yok yok rahatsız ediyorum. Ama ben kocamla telefonda görüştüm. Saat ikide otogarda olunuz demişti de o bakımdan.

Muavin: Ya!

Yaşlı kadın: Ben de karşılamak için şey yapmıştım.

Sonra, niye saatinde gelmedin diye köpürür, damarları şişer.

Muavin: Efendim.

Yaşlı kadın: Damarları şişer diyorum. Çok sinirlendiği zaman boynundaki damarlar şişer.

Muavin: İlginç.

Yaşlı kadın: Hani uzun hava söylüyormuş da nefesi yetmiyormuş gibi.

Yaşlı kadın: İyi günler çocuğum. Elazığ otobüsü geldi mi?

Muavin: Gelmedi efendim.

Yaşlı kadın: Kaçta?

Muavin: 4'te. Elazığ otobüsü saat 4'te gelmedi. Biz ikide gelmemesini bekliyorduk ama otobüsün gelmeyişi nedense biraz gecikti.

Yaşlı kadın: Hayır, bir işi çıktı, Elazığ'a gitti. Evliliğimizin ilk ayında bir toplantı çıktı, Elazığ'a gitti. Kocan 29 yaşındadır. Bıyıklı, uzuuun boylu.

Yaşlı kadın: İyi günler çocuğum. Elazığ otobüsü geldi mi?

Muavin: Allah'ım sen bana sabır ver yarabbim!

Yaşlı kadın: Daha gelecek de balayına gideceğiz. Gerçi ben Bodrum'da yerimizi ayırttım; ama... Kocam 29 yaşındadır, bıyıklı, uzun boylu. O Marmaris'i daha çok sever.

Yaşlı kadın: İyi günler çocuğum. Elazığ otobüsü geldi mi acaba?

Muavin: Yaa teyzeciğim nedir senden çektiğimiz? Yıllardır verem ettin bizi ya! Elazığ otobüsü gelmiyor. Elazığ otobüsü gelmeyecek. Elazığ otobüsü yıllar önce bir kaza yaptı ve hiç kurtulan olmadı. Bitti o iş teyzeciğim, bitti, unut artık. Elazığ otobüsü artık hiç gelmeyecek.

Yaşlı kadın: (Muavinin söylediklerine inanmak istemez. Kafasını hayır anlamında acıyla sallar. Titrek bir sesle) En iyisi Marmaris'e gitmek. Bodrum'da yer ayırttığımı duyarsa çok kızar, biliyor musunuz? Kocam 29 yaşındadır, bıyıklı, uzun boylu. Bir kaşı daima havadadır. Beni o kaşıyla tavladı desem yeridir.

Yaşlı kadın: İyi günler çocuğum. Elazığ otobüsü geldi mi?
(Cevabını beklemeden yavaş yavaş sahneden çıkarken.) Boş
ver, boş ver, boş ver.

PERDE 6

Asker: Adama bak be acelesi varmış. Biz Sinop cezaevine
mahkûm götürüyoruz.

Mahkûm: Büyütme canım, gitmeyiz ne var? Zaten benim
hiç Sinop’a gidesim yok ha. Ben sen gidiyorsun diye
gidiyorum.

Asker: Bana bak bu uzun cümleler senin hayatını kısaltıyor
ona göre.

Mahkûm: Ben o lafı bir yerden hatırlıyorum ama...

Asker: Tamam tamam uzatma geç otur şöyle, hadi bakıyım.

Mahkûm: Yav bir kalem versene yav.

Asker: Ne kalemi ya, bari öbür elinle alsana.

Mahkûm: Ben bu elimi doğru düzgün kullanamıyorum. Ne
olurdu şu kelepçeyi sol elime taksaydın?

Asker: Olmaz. Ben salağım.

Mahkûm: Olsun, hiç olmazsa inkâr etmiyorsun.

Asker: Sus, seni pis dolandırıcı.

Mahkûm: Hop hop ben kimseyi dolandırmadım. Tamam mı? Allah'ım son zamanlarda ne çok söyledim bu cümleyi ve ne çok işe yaramadı.

Asker: Dolandırmamışmış. Peki, kim işledi bu suçları?

Mahkûm: Bilmiyorum. Bir bilsem... Oldu anlaşılan sana da anlatacağız hikâyeyi. Bak şimdi dinle. Bir gün evimde oturmuş efendi gibi klip şeklindeki haberleri seyrediyordum. Zira içinde şarkı olmayan haberi biz seyretmiyoruz. O gün de şansımıza bir haber var: Tren kazası olmuş, 29 kişi ölmüş. Ölüleri gösterirken şey çalıyordu: “Tren gelir hoş gelir limi limi güzel gel bize “

Asker: Eee!

Mahkûm: Eesi tam o sırada içeri bir sürü adam girdi, beni apar topar götürdü.

Asker: Sebep?

Mahkûm: Adamın biri, bir sürü dolandırıcılık yapmış, bu işte sebep.

Asker: E olsun, Sanane bundan

Mahkûm: İyi de adam bu işlerinde hep Gündüz Vural takma ismini kullanmış.

Asker: Ya kullansın Sanane. Tanıyor musun Gürbüz Vural'ı?

Mahkûm: Yok canım nerden tanıyacağım. Ara sıra aynada karşılaşıyoruz.

Asker: Gürbüz Vural Sensin.

Mahkûm: Bravo.

Asker: Vay be! Demek adam senin ismini kullanarak bir sürü dolandırıcılık yapmış ha?

Mahkûm: Evet, üstelik o kadar akıllı ki bu suçları benim yapmadığımı ispatlayamıyorum. Kimlik bilgilerim, yaşamım, her şeyimi öğrenmiş.

Asker: İŖe bak be suçsuz yere yıllardır yatıyorsun ha?

Mahkûm: Şöyle ki bir suçtan iki-üç yıl yatıyorum, tam çıkacağım yeni bir suç işliyor herif.

Asker: Nasıl? Sen hapisteyken nasıl suç işleyebilirsin ki?

Mahkûm: Adam bilgisayar uzmanıymış. İnternet üzerinden dolandırıcılık yapıyor sonra da basına açıklama yapıyor: “Ben hapisteyken bile sizleri dolandırırım.” Diye.

Asker: Üzüldüm durumuna Gürbüz abi be.

Mahkûm: Neyse ya hepsi gelip geçti. Şunun şurasında 36 günüm kaldı. Onu da Sinop Cezaevinde yatıp çıkıyorum.

Asker: Geçmiş olsun, bitmiş gitmiş işte.

Mahkûm: Başka bir firmaya bilet soralım. Zamanında gitmezsek seni de yakarlar ha.

Gazeteci çocuk: Yazıyor yazıyor olay adama bir darbe daha, interneti kullanarak Dünya Bankasını dolandıran Gürbüz Vural için savcı tam 20 yıl istedi. Gürbüz Vural yaptığı yazılı

açıklamada: “Bu ceza bana az gelir, eylemlerime devam edeceğim.” dedi. İster misiniz abi?

Mahkûm: Yürü git. Biliyorum mahsus yapıyor. Çıkınca onu bulup öldüreceğimi biliyor ya, çıkamayayım diye sürekli dolandırıyor. Ama henüz ceza yemiş değilim değil mi?

Asker: Tabi tabi.

Mahkûm: Savcı istiyor. İstesin, Sinop Cezaevinde yatıyoruz, çıkıyoruz haydi. Hadisene ne oldu?Senin adın neydi?

Asker: Ben de Gürbüz Vural’ım artık.

PERDE 7

Anne: Kazağını yanına aldın değil mi?

Çocuk: Aldım anneciğim.

Anne: Paralarını da aldın mı?

Çocuk: Aldın mı?

Anne: Keşke paralarını cebine dikseydik. Ya çalarlarsa.

Çocuk: Yok devenin nalı.

Anne: Aa devenin nalı olur mu çocuğum? Bize at nalı lazım, nazara çok inanırım ben. Keşke çantana katsaydık. Acaba buralarda açık nalbant bulunur mu?

Çocuk: Bakarız anneciğim. Niye bulmayalım? Benim sürekli atımı götürdüğüm bir nalbant var ya.

Anne: Aa öyle mi? Nerede o?

Çocuk: Yav ne nalından bahsediyorsun anneciğim?

Anne: At nalından bahsediyorum. Nazardan çok korkarım ben.

Anne: Bana bak.

Çocuk: He

Anne: Mavi gözlülerde nazar olur derler. Sakın mavi gözlülerle arkadaşlık edeyim deme, olur mu?

Çocuk: Olur.

Anne: Siyah gözlü tavlarsan mavi lens hediye edersin. Kız tavlama lafını öylesine söyledim ben. Hem ne işin varmış senin kızlarla?

Çocuk: Erkeklerle mi görüşeyim anneciğim?

Anne: Aman en iyisi sen hiç arkadaş edinme. Zaten arkadaşlar insandan borç isterler, başka da bir işe yaramazlar.

Çocuk: Tamam.

Anne: Kazağını aldın yanına değil mi?

Çocuk: Aldım aldım yanımda.

Anne: İyi. Ha oğlum!

Çocuk: Ha!

Anne: Oraya varır varmaz bana telefon et. “Anne ben vardım.” de olur mu çocuğum?

Çocuk: Peki.

Anne: Sen telefonda “alo” de, ben vardığınızı anlarım.

Çocuk: Tamam oldu.

Anne: Yine de sen “Ben vardım.” de, öyle kapat.

Çocuk: Tamam anneciğim.

Anne: Huyumu biliyorum.

Çocuk: Tamam, tamam dedik, tamam.

Anne: Aa dur! Sen bana ilk mola yerinden telefon et.”

Anne ben mola yerinden arıyorum.” de.

Çocuk: Mola yerinden niçin arıyorum anneciğim?

Anne: Yemekler için çocuğum. Lokantada hangi yemekler var söyleyeceksin, ben içinden seçeceğim. Sen abuk sabuk şeylerle mideni bozarsın.

Çocuk: Anneciğim gerek yok. Ben yoğurt yerim olur biter.

Anne: Yoğurt yermiş. Yoğurt en zararlısı benim salak oğlum. Bir kere ne yoğurdu? Hazır mı almışlar, kendileri mi yapmışlar? İmal tarihi ne zaman? Son kullanma tarihi ne zaman? Yoğurt koyun sütünden mi yapılmış, inek sütünden mi? İnekse, nasıl bir inek? Sen şimdi o yoğurdu yersen, zehirlenirsen ineğin kabahati yok ki tamamen senin eşekliğin.

Çocuk: Tamam anneciğim. Ben bir şey yemem, oruç tutarım.

Anne: Oruç tutacakmış. Oruç tutunca mide boş kalacak. Boş kalan mide asit salgılayacak, salgılanan asit mideyi delecek. Şimdi burada asidin ve midenin bir kabahati yok ki tamamen senin suçun.

Çocuk: Tamam anneciğim, tamam, tamam. Ben ilk olay yerinden telefon ederim, sana telefonda menüyü okurum. Sonra senin uygun gördüğün bir zıkkımın kökünü yerim. Tamam mı anneciğim? Anne anne anlaştık mı?

Anne: Ha iyi tamam. Kazağını aldın yanına değil mi?

Çocuk: Aldım, çantamda aldım.

Anne: Tamam, ben gece soğuk olur diye diyorum. Biliyorum ben, bir kere kaloriferleri kesin bozuktur onların sabaha kadar zatürre olursun maazallah. Sen baştan hastalığını ciddiye almazsın, ben seni bilmiyor muyum? İhmalkarsın sen. Önce yüksek ateş sonda titreme, ardından kan basıncının

düşmesi ve aranan kanın bir türlü bulunamaması. Direk nabzın yavaşlaması... İki gün sonra telefonda hiç tanımadığım bir adamın sesi: “Hanımefendi, ben Numune Hastanesinin morgundan arıyorum. Burada bir ölü var oğlunuz olduğunu söylüyor. (Ağlar.)

Çocuk: Anneciğim sen iyice uçtun. Madem öldüm oğlun olduğunu nasıl söylüyorsun?

Anne: Ne bileyim yavrum, Allah söyletiyor işte, Allah söyletiyor.

Çocuk: Ayrıca yanıma bir kazak almadım diye niye ölüyorsun?

Anne: Aa ağzınla söyledin almadın mı yoksa?

Çocuk: Aldım anneciğim bak. Kaç defa söyleyeceğim aldım diye?

Anne: Bakayım.

Çocuk: Al bak kazak al gördün mü?

Anne: İyî iyi kırçillîyî almış. Tamam ört sıcak tutar o.

Volkmenini aldın mı?

Çocuk: Aldım.

Anne: Aman alma! Gazetede okudum, volkmen orta kulak iltihabı yapıyormuş. Sen şimdi sesini sonuna kadar açar, sabaha kadar dinlersin. Önce dış kulak bu durumdan rahatsız olur, derken orta kulakta iltihap. Sen orta kulaktaki iltihaba kulak asmazsın. İhmalkârsın çünkü. (Çocuk biraz uzaklaşır.) Gelsene seninle konuşuyorum. Orada ilgisiz kalan iltihap ne yaptı?

Çocuk: Ne yapsın?

Anne: Ne yapacak yayıldıkça yayıldı, yayıldıkça yayıldı. Derken kalbe giden damarları kapladın mıydı? İki gün sonra bir telefon daha: “Hanımefendi hanımefendi beni hatırladınız mı? Ben morktaki adam. Oğlunuz bu sefer kalpten öldü. Olay yerinde bir volkmen bulundu.

Sen beni dinlemiyorsun. Söylediklerim bir kulağından giriyor, öbür kulağından iltihap olup çıkıyor.

Çocuk: Anneciğim bak çıldırtma beni! Delirtme beni! Yav kulaklarımı merak etme, kulaklarımı rahat bırak.

Anne: Nasıl merak etmem canım yavrum benimmm.

Çocuk: Anneciğim, anneciğim, anneciğim, anneciğim sinir sistemim bozuldu bozulacak. Yav sen gitsene artık otobüsü kaçıracam.

Anne: Tamam.

Çocuk. Hadi.

Anne: Çok oyalandın hadi. Kapattın fermuarını değil mi?

Çocuk: Kapattım.

Anne: Ne çok fermuar yapmışlar değil mi? Cır cır cır cır...

Çocuk: Ha cır cır cır cır...

Anne: Ha çocuğum yerin iyi mi? Pencere kenarı mı?

Çocuk: Yerim iyi anne, pencere kenarı.

Anne: Ha oraya oturma!

Çocuk: Niye?

Anne: Pencere lastikleriyle cam arasından püfür püfür toz geliyor. Tabii bu arada karşısı da öyle olacak. Eyvahlar olsun! Gördün mü başımıza geleni?

Çocuk: Ne oldu ki anneciğim?

Anne: Cereyanda kaldın çocuğum. Zıt iki kutup arasında ceyran olur. Kimsenin suçu değil, tamamen senin suçun.

Çocuk: İyi, ne yapacağım?

Anne: Tavandaki kapağı açtırmayacaksın. Kapağı açmak isteyen olursa da kavga çıkar.

Çocuk: Çıkaracağım.

Anne: Sakın dayak falan yiyeyim deme!

Çocuk: Tamam anne.

Anne: Sonra ters bir yumruk alırsın da için için kan kaybedersin maazallah. Al işte ondan sonra bir telefon daha. Hanımefendi üzgünüm; ama oğlunuz tekrar öldü. (Otobüsün hareket sesi gelir, çocuk o yöne koşar. Bir süre sonra sahneye

sinirli bir şekilde elindeki bavulu fırlatır, arkasından kendi gelir.)

Anne: Oğlum bende seni o tarafa gitti diye şaşırdım.

Çocuk: Anne kes! Anne yeter! Bitir, tamam. Bak otobüs kaçtı yine.

Anne: Haa vah vah vah!

Çocuk: Yav noluyor anlamıyorum ki noluyor, noluyor?

Anne: Ne bağıırıyorsun evladım?

Çocuk: Mola yerinde yoğurt yiyemiyorum, sürekli kan kaybediyorum, pencere kenarında oturuyorum diye iğne deliğinden ceryan yapıyor. Mavi gözlerde nazar olur diye kimseyle arkadaşlık edemiyorum. Ayrıca ayrıca o morgta bir telefon sapığı var. Zıt pırt annemi arıyor. Alo oğlunuz öldü tık, alo oğlunuz öldü tık.

Anneciğim bak güzel anneciğim, bir haftadır, tam bir haftadır askere gitmemi bir şekilde engelliyorsun; ama boşuna.

Boşuna çünkü ben askere gitmek zorundayım; yoksa polis zoruyla götürürler anneciğim.

Anne: Biliyorum çocuğum, biliyorum gitmek zorundasın; ama orası çok uzak hem gidip de dönmek var. Şimdi burada gidenin ya da dönmeyenin, dönüp de görmeyenin bir kabahati yok. (Çocuk annesine sarılır.)

Kazağını aldın yanına değil mi?

Topluluk: En büyük asker bizim asker.

(Oğlan ve anne donup kalırlar oğlanın sesiyle bir mektup yankılanır!)

Sevgili anneciğim; burada mektup yazabilmek öyle zor ki ancak şimdi yazabiliyorum. Buraya geleli tam 72 gün oldu orala nasıl sen iyimisin diyosun? Buralar iyi her yan çiçek çiçekler güzel altlarındaki mayınları saymazsak, çocuklar gül yüzlü çocuklar güzel çocukluklarını hiç yaşayamadıkları

saymazsak bana gelince ben çok iyiyim göğsümdeki yarayı
saymazsak... üzülme anne üzlme belki başka bir dünyada
senin yüzünde gülen çocuk olurum... her savaşta analar
ölüyor aslında... hoşça kal anne hoşça kal... Oğlun...